

עצם בלתי מזוהה

בלי להתכוון בכלל, רעייתי עקפה אותי במדד הסלביות וגרמה לאגו שלי לקרוס כמו פייסבוק

אנשים ידועים, שפרצופם מוכר מהטלוויזיה או שהראק פייס שלהם מוכר מהאינסטגרם והטיקטוק, זוכים בימינו ליחס מיוחד של מורמים מעם. אנשים רוצים להצטלם איתם, עוברי אורח מבקשים מהם ברכה לבר מצווה של הילד גם אם אין להם ילד, וגופים מסחריים מנסים לצ'פר אותם במבחר מוצרים.

גם עברכם הנאמן, כמי שהופיע פה ושם בטלוויזיה והוא אפילו חבר בלהקת רוק ותיקה, זוכה מדי פעם ליחס של אח"מ או לפחות של אק"מ (איש קצת מפורסם). המעמד המיוחד מקנה לי גם נקודות זכות פנים-משפחתיות: בנות המשפחה יודעות שכשהולכים איתי לקופת חולים, יש סיכוי יותר גדול שיתייחסו אליהן. אני כמוכן מתגאה במעמד המיוחד שלי ומשתדל לשמר את המותג העייף שלי, בגבולות האפשר. ביום חמישי לפני שבועיים הופיעה הגב"ת הראשונה בטלוויזיה, במסגרת התוכנית "גיבורי השנה" של קשת 12. זה בהחלט כבוד גדול, כי התוכנית בחרה 40 גיבורים וגיבורות שעוסקים בפעילות חברתית ובני תינה למען הקהילה באופן מעורר השראה, והיא היתה אחת מהעשרה שנבחרו והתייגו. בהחלטה להכליל אותה ברשימה המכובדת נכתב, בין השאר, כי "היא אימצה למשפחתה את אלי, חייל בודד ישראלי, ודרכו הבינה שיש עוד רבים כמוהו". הם כתבו גם ש"העמותה לחיילים בודדים" מטפלת בכ-1,000 צעירים ישראליים נטולי עורף משפחתי. הם מלווים אותם לפני גיוס, תוך כדי השרות, וגם חמש שנים אחרי החרוץ, עד שהם מסוגלים להתנהל פיננסית באופן עצמאי. העמותה התייגה חילה מהתנדבות מול חייל אחד, הכפילה את עצמה באלף, והפכה אותה לאמא של החיילים הבודדים".

ליום הצילום ולשידור התוכנית

קרם תחקיר מעמיק שעשתה ההפקה. צוות צילום מטעם המשדר הגיע לביתנו וראינו את רעייתי, את אלי סופר, החייל המדובר, וגם אותי (הסלֶבֶצ'יק, זוכרים?), שתכלס לא סייע יותר מדי לפעילות העמותה, אבל עשה מאמצים די גדולים כדי לא להפריע. הצילומים ארכו כמה שעות, שבמסגרתן

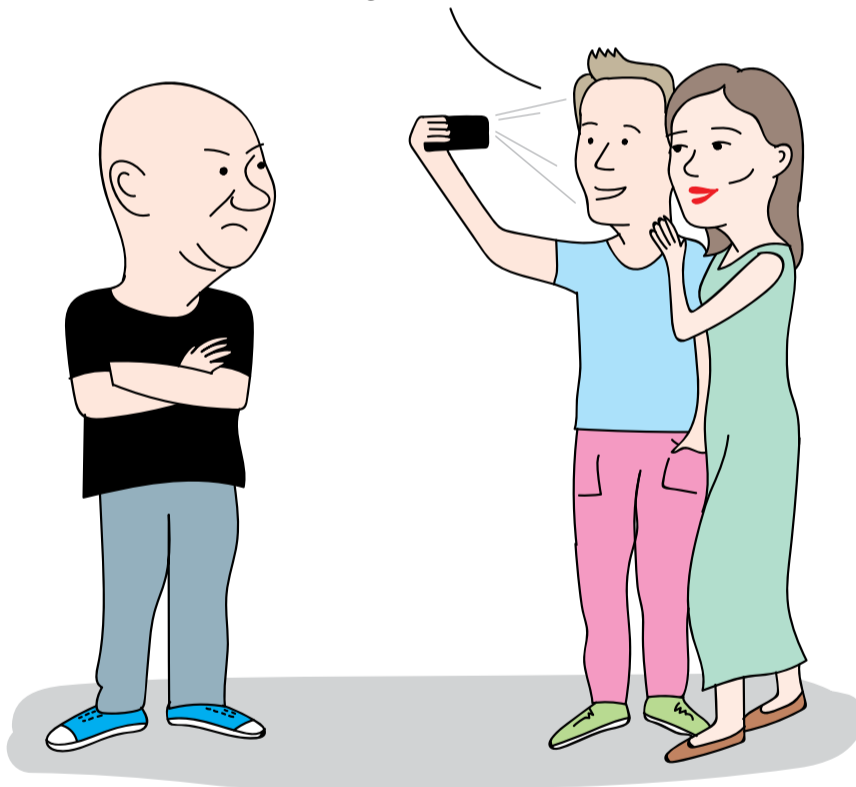
ענית גם אני על שאלות, אבל עורכי המשדר בחרו משום מה להשאיר אותן בחוץ ולהתמקד דווקא בראיונות עם רעייתי ועם אלי. בסופו של דבר, נוכחותי בסרטון התמצתה בכך שנראיתי חולף בפריים עם כוס מים, בלי להגיד מילה ובלי להותיר חותם.

ניסיתי לנחם את עצמי בכך שגם היצ'קוק נהג להופיע בסרטים שלו ברקע למשך שניות בודדות, וזה רק העצים את המיתוס שלו, אבל לא השתכנעתי. הגברת הראשונה דווקא זכתה ליחס חם בתוכנית. במהלך השידור הפתיעו אותה המארגנים כשהביאו לאולפן את שימי תבורי, שלא הסתפק בלחלוף בפריים עם כוס מים, אלא שר ביחד עם כמה חיילים בודדים את הלהיט "עוד סיפור אחד של אהבה", מה שריגש אותה מאוד. היא עלתה לבמה יפה כתמיה, הודתה לכל העושים במלאכה,

למתנדבים ולתורמים, ולא שכחה להודות גם למשפחה התורמת שלה שנכחה באולם.

אני אמנם נעדרתי מהאירוע, כי הייתי בהופעה של תיסלם, אבל אני כמוכן מפרגן לה מאוד, תומך היכן שאפשר, חושב שמה שהיא עושה זה נפלא וזוכר כמה היא תומכת בי במהלך כל השנים האלה עם מצבי הרוח המעצבנים שלי, התלונות על כמה קשה לי לנסוע להופעות והימים שבהם אני מתלונן בפניה שמעייני היצירה שלי יבשו, כאילו מדובר בטולסטוי שנתקע באמצע הכתיבה של "אנה קארנינה". אני מכיר לה תודה על הנהגת הבית והמשפחה שלנו, שאותם היא מנהלת ביד רמה, ומודה בהכנעה שלו הדברים היו תלויים בי ולא בה, הבנות עדיין היו בכיתה ג', ישנות עם אותם הסדינים חמש

סלפי עם ניצני!

איור: טל לזר

שנים רצוף כי לא עשיתי כביסה, וניזונות משימורי תירס. בכל המפגשים שלנו לאורך השנים עם אנשים ברחוב, ש"ת רחו לפרגן לי על תוכנית כזו או אחרת שהשתתפתי בה, על הופעות של הלהקה שלי או על הטור בעיתון, היא תמיד עמדה בצד בשקט ובסבלנות ולא רצתה דבר לעצמה. לכן, אחרי השידור, כשאנשים פנו אליה ברחוב ובירכו אותה על ההופעה המוצלחת, ובעיקר על עבודת הקודש שהיא עושה, לא היה שמה ממני, כולל עם אלה שהוסיפו: "אתה נחמד ואני קורא את הטורים שלך, אבל אשתך זה ליגה אחרת".

גם כשהפוסט שהעליתי בעמוד הפייסבוק שלי התחיל לצבור כמויות אדירות של לייקים (יותר מ-8,000, תגובות 486) ושיתופים ברמות של אושיית אינסטגרם (445), שמחתי בש"בילה, אם כי בשילוב של קנאה חבויה על כך שעוד אנשים

זוכים ליהנות מהאיכויות של האישה שלי. ביני לביני השלמתי עם כך שאברה הבלעדיות שלי על מעמד הסלבריטאי בבית. במקום זה התחלתי לדמיין איך אני והגברת הופכים לפאוור קאפל החדש של עולם הווהר המקור, מן היורשים הרשמיים של מרגי ונועה קירל או שקע ותקע. דמיינתי את עצמנו מגיעים ביחד להשקות נוצצות ומפרגנים זה לזה על ההצלחה ועל הלוך.

לפני כמה ימים

כשישבנו במסעדה, ניגש אלינו בחור צעיר וטוב מראה, בליווי של עוד כמה קשישים, חיבק את אשתי ואמר לה שהוא אוהב אותה. נלחצתי טיפה. הוא סיפר שראה אותה בטלוויזיה, התרגש מהעשייה שלה ורוצה להתגייס

בעצמו לעבודה בעמותה. הוא סיפר לה שיש לו להקת רוק, ושהוא ישמח לקיים מופע שכל הכנסותיו יועברו לטובת העמותה.

הגברת הראשונה הצביעה עלי ואמרה לו בגאווה שכמו שהוא בודאי יודע, גם בעלי חבר בלהקה מפורסמת, אולי תעשו משהו ביחד?". אבל הבחור התעלם מההערה כמו שמתנגד חיסונים מתעלם מהנחיה של פרויקטור הקורונה – נתן להבין שאין לו שום עניין בי או בלהקה שלי, שעליה הוא לא שמע כנראה מעולם.

הרגשתי איך האגו שלי קורס כמו הפייסבוק השבוע. האם יכול להיות שרעייתי, בלי שהתכוונה בכלל, עקפה אותי במדד הסלביות והשאירה לפרסונה הציבורית שלי אבק – ולא אבק כוכבים?

נזכרתי בכל הפניות שקיבלתי בשנים האחרונות להשתתף בתוכניות כמו ה"מירוץ למיליון", "האח הגדול" או "גולסטאר", שלא לדבר על כל תוכניות הבוקר, הפנאי והצרכנות, שלהן סירבתי בנימוס כאילו אני מינימום ברק אובאמה שקטן עליו לשבת באולפן טלוויזיה ליד יועצת יופי וסקסולוג. עכשיו אני מרגיש קצת טמבל. ולא סתם טמבל – טמבל שלא מזהים ברחוב. העולם השתנה, אני לא שמת לב, ועכשיו אשתי יותר מפורסמת ממני. אם אני לא אתעשת, ומהה, בתוך שנה היא עוזבת אותי והולכת להשתתף ב"חתונה ממבט ראשון".

בעודי חולם ומתמרמר בהקיק, הצעיר

המעצבן המשיך לפלרטט עם הגברת הראשונה והמפורסמת, וגרם לי להרגיש מיותר כמו מגש צ'יפס שמנוני במסיבה של דוגמניות. זה לא הפריע לבחור, שאמר לגברת הראשונה: "אני מאוד רוצה להכיר לך את סבא שלי. סבא, תכיר – זו דרורית, הגיבורה שראינו בטלוויזיה", ואז הציג לנו קשיש חביב, אולי

בן 80, שלחץ את ידה בחום ופנה אלי בהתרגשות. "אתה יודע", הוא אמר כמעט בצעקה שכולם מסביב שמעו. "גדלתי עליך. אני לא אשכח איך בגיל 16 ראיתי אתכם מו"פיעים בתיכון שלמדתי בו באשדוד".

אמרתי לו תודה רבה, וביקשתי מהמלצר השבון ומטלית כדי לנגב את הכבוד העצמי שלי מהרצפה.

✉ yairn@israelhayom.co.il